

NEŠTO O KATEHETICI U SJEMENIŠTU

Ivan Pavić

Pod tim naslovom donio je "Zbornik" – glasilo slovenskih i hrvatskih svećenika u Italiji – god. 1926., br. 11, ovaj moj članak:

"Neće valjda biti neumjesno ako u svojem staleškom glasilu iznesem nekoje misli glede katehetike u sjemeništu. Dodat ću neke primjedbe glede usavršavanja u tom predmetu, kojemu svatko mora priznati veliku važnost.

Kada mladi svećenik izađe iz sjemeništa, osim raznih nauka, koja tvore temelj njegovu zvanju i znanju, naučio je i pravila po kojima će poučavati vjeronauk. Ta je nauka dio pastoralnog bogoslovlja koji se odavna podučava u sjemeništima. Dosta valja tu učiti; ali bi trebalo još nešto uvesti uz katehétiku. Jedanput (ne znam kako je sada) uz učiteljištva bile su tzv. vježbaonice, gdje su učiteljski kandidati mogli u praksi provesti pravila što su ih naučili u pedagogiji i didaktici. Umjesto da si tek predoče u mašti da imaju pred sobom djecu, imali su je zaista pred sobom. I tada se odmah vidjelo što vrijede načela. Sigurno je već komu palo na um da bi se što takva moralo uvesti i u sjemeništa. Gdjegod će i to biti, ali kod nas nije. Taj nedostatak čuti mladi svećenik kad dođe u dušobrižništvo te počne poučavati djecu u vjeronauku. Svatko nije imao prigode prisustvovati katehezama kojeg drugog izvrsnog ka-

tehete, svatko nema naravni dar za to. Većinom možemo si steći nešto prakse samo na osnovu iskustva te možda iz svojih pogrešaka, i to tek iza mnogo godina poučavanja. Rijetko se događa da koji svećenik ide u razred da sluša kako poučava koji iskusniji vjeroučitelj. Tomu imade i više opravdanih razloga. Zato bi bilo veoma korisno i potrebno uvesti jednu vrst vježbaonice kod svakog sjemeništa. Jedan sat na sedmicu za to određen isplatio bi se stostruko. Naći djecu za te "eksperimente" bila bi najlakša stvar. Lako bismo također kritizirali, a da ne zastidimo mladog bogoslova pred djecom. To bi bile baš praktične "exercitationes" o kojima govori Can. 1365, par. 3. Sve bi se to dalo učiniti. Na taj bi način mladi svećenik započeo svoj apostolski rad sa nekoliko iskustva. – Da li će te moje misli ostati bez uspjeha? Neće li se naći tko koji bi još o tome raspravljao i štošta poduzeo?"

To sam ja poduzeo 36 godina kasnije, tj. god. 1962–63. u Pazinu. Poslije nisam imao prigode. U svojoj spomenici "KATEHETSKI PROBLEMI", poslanoj 11. 8. 1977. predsjedniku KV BKJ za "Biskupsku sinodu", na str. 3 pišem ovo:

"U vezi s formiranjem katehista upozoravam na potrebu da se daje veća važnost katehetskoj

struci kod bogoslovskih studija. Znam kako sam za to imao skućeno vrijeme i mogućnosti. Uvijek se među propisima spominjalo i 'exercitationes'. U tu svrhu treba stvoriti potrebne uvjete gdje ih nema. Dakako, za tu praksu treba vodstvo ne samo teoretićara nego i iskusnog katehete.

To vježbanje – a ujedno i pomoć (!) u katehiziranju – treba započeti ranije, a ne možda tek onda kada đakon ili bogoslov ide na 'tirocinium'.

Pred decenijima kad sam bio primoran katehizirati djecu kroz školske praznike, često su bili tome prisutni studenti bogoslovije, koji su onda i sami pomagali u katehizaciji.

Bitno je za napredak katehizacije stvarati, tj. odgajati **katehete apostole**, koji će biti vjerni sijaći životvornog sjemena: Rijeći Božje."

Bilo bi dobro da "Kateheza" sakupi i objavi podatke o sadanjim nastojanjima za praktičnu katehetsku pripravu u našim sjemeništima.